

SEPTIMUS HIP

✠→ KNJIGA PRVA ←✠

Magika

ENDŽI SEJDŽ
ILUSTROVAO MAJK CUG

preveo
Aleksandar Marković

■ Laguna ■

Naslov originala

Angie Sage

SEPTIMUS HEAP BOOK ONE: MAGYK

Copyright © 2005 by Angie Sage

Illustrations © by Mark Zug

Translation Copyright© 2008 za srpsko izdanje, Laguna

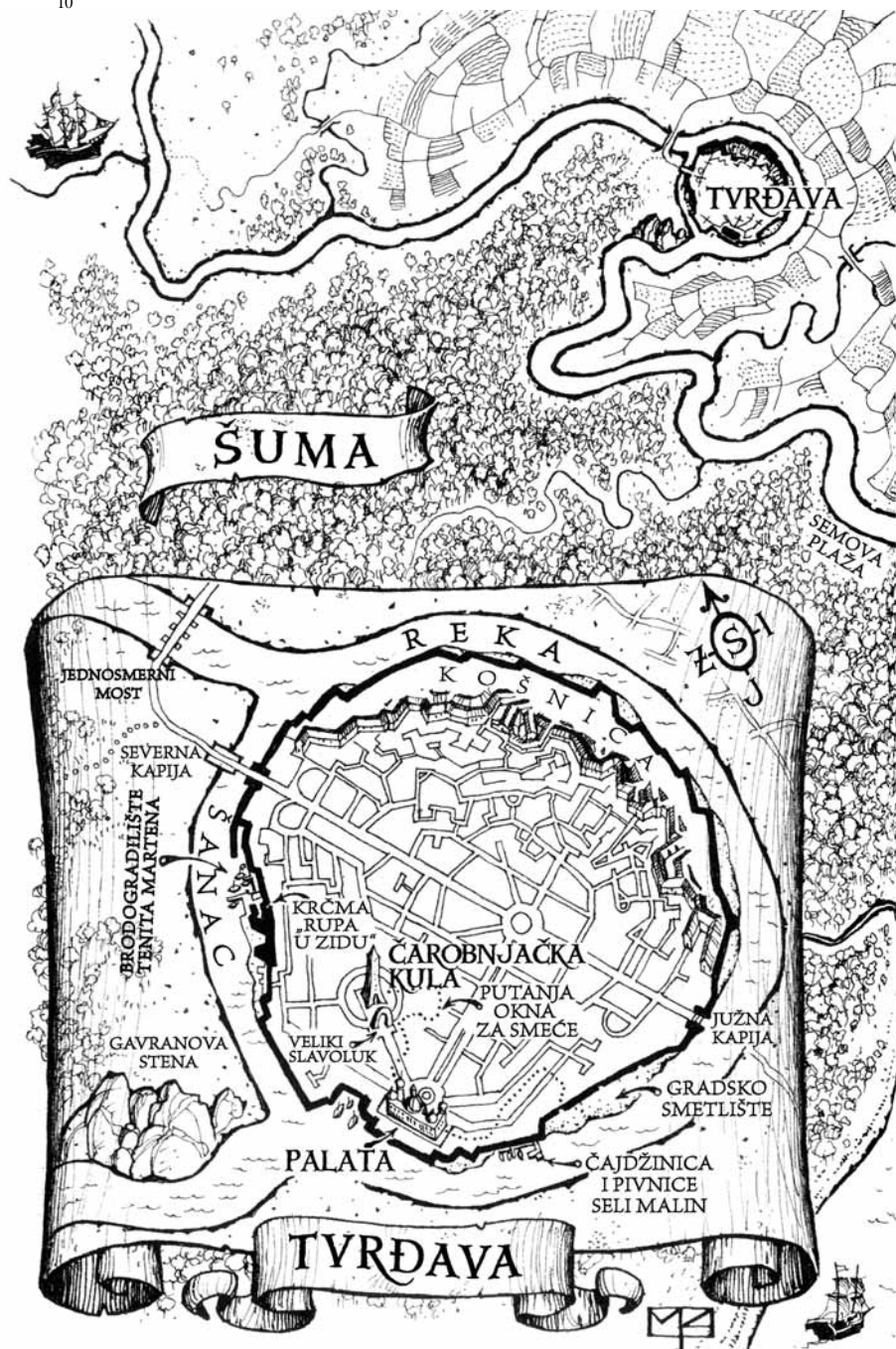
*Luiz,
s ljubavlju i zahvalnošću za svu
pomoć i ohrabrenje – ova knjiga je
posvećena tebi.*

ŠADRŽAJ

1	♦	Nešto u snegu	13
2	♦	Sara i Sajlas	17
3	♦	Vrhovni čuvar	26
4	♦	Marša Overstrend	33
5	♦	U domu Hipovih	41
6	♦	Ka kuli	51
7	♦	Čarobnjačka kula	55
8	♦	Okno za smeće	64
9	♦	Čajdžinica Seli Malin	70
10	♦	Lovac	78
11	♦	Trag	83
12	♦	<i>Mjuriel</i>	89
13	♦	Hajka	93
14	♦	Depenska jaruga	99
15	♦	Ponoć na obali	107
16	♦	Bogart	121
17	♦	Alder ostaje sam	129
18	♦	Paziteljčina koliba	136
19	♦	Tetka Zelda	143
20	♦	Dečak 412	152
21	♦	Rattus Rattus	158
22	♦	Magika	172
23	♦	Krila	180

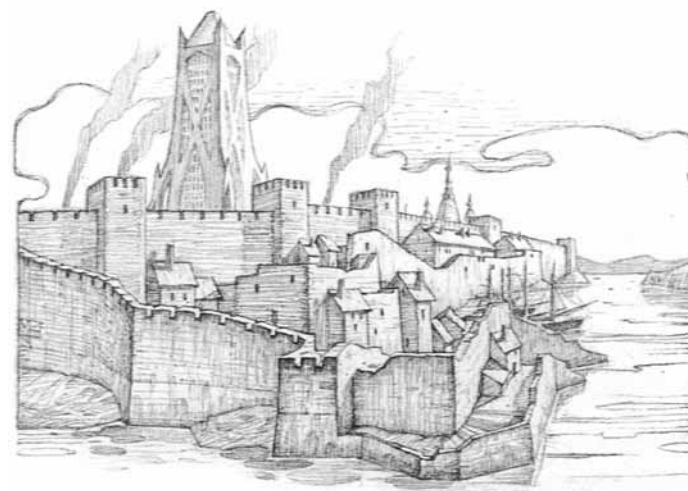
24	♦	Štitobube	189
25	♦	Vendronska veštica	195
26	♦	Proslava zimske ravnodnevice	200
27	♦	Stenlijevo putovanje	211
28	♦	Veliki mraz	219
29	♦	Pitoni i pacovi	228
30	♦	Poruka za Maršu	236
31	♦	Povratak pacova	242
32	♦	Led se topi	249
33	♦	Motri i čekaj	260
34	♦	Zaseda	264
35	♦	Pod zemljom	271
36	♦	Zaleđen	272
37	♦	Gatanje	282
38	♦	Odmrzavanje	289
39	♦	Ugovoreni sastanak	297
40	♦	Susret	302
41	♦	<i>Osveta</i>	310
42	♦	Oluja	322
43	♦	Zmajski brod	330
44	♦	Na more	340
45	♦	Oseka	349
46	♦	Posetilac	356
47	♦	Šegrt	363
48	♦	Večera u šegrtovu čast	370
49	♦	Septimus Hip	378
	♦	Šta je tetka Zelda videla u pačjoj bari	382
	♦	Šta je bilo posle	385

Magika

↔1↔

NEŠTO U SNEGU

SAJLAS SE BOLJE ZAOGRNUO da bi se zaštitio od snega koji je vejao. Trebalo je prevaliti dobar deo puta kroz Šumu, a on je već bio promrzao do kostiju. U džepovima je nosio trave koje mu je dala Galena, fizikantkinja, za njegovog sina Septimusa, koji se rodio prethodnog dana.

Konačno se približio Tvrđavi, i sada je kroz drveće nazirao treperavu svetlost sveća postavljenih u prozore visokih i uskih kuća grupisanih duž spoljnih zidova. Sledeća noć biće najduža u godini, i sveće će goreti do zore, kao brana tami. Sajlas je voleo taj put do Tvrđave. Danju nije zazirao od Šume, i uživao je u šetnji uskom stazom koja je beskrajno vijugala između gusto izraslih stabala. Sada je bio nadomak ruba Šume, gde je

visoko drveće počinjalo da se proređuje, i kada je staza počela da se spušta prema dnu doline, Tvrđava se ukazala pred njim kao na dlanu. Drevni bedemi pratili su široku, krivudavu reku i uvijali se oko grupica kuća izniklih bez plana i reda. Sve kuće bile su obojene jarkim bojama, i one okrenute prema zapadu kao da su gorele, obasjane poslednjim zracima zimskog sunca.

Tvrđava je isprva bila obično seoce. Pošto je bila blizu Šume, seljani su podigli visoke kamene zidove radi zaštite od žderavaca, veštica i demona koji su im često i rado krali ovce, živinu a katkad i decu. S novim kućama širile su se i zidine, a na kraju su oko svega iskopali i dubok jarak da bi se svi osećali bezbedno.

Tvrđava je ubrzo počela da privlači vešte zanatlije iz drugih sela. Rasla je i razvijala se unutar zidova, toliko da je živalj počeo da oseća nedostatak prostora dok neko nije odlučio da sagradi Košnicu. Košnica, gde su živeli i Sajlas, Sara i dečaci, bila je ogromna kamena zgrada koja se pružala više od četiri kilometra prema reci i nazad u Tvrđavu. To je bilo bučno i živo mesto u čijim se nedrima nalazio lavirint hodnika i odaja, malih fabrika, škola i dućana pomešanih s porodičnim prostorijama, bašticama na krovovima, a postojalo je čak i pozorište. U Košnici se niko nije baškario, ali ljudima to nije smetalo. Za odrasle je vazda bilo dobrog društva, a deca su uvek imala s kim da se igraju.

Dok je zimsko sunce tonulo iza bedema Tvrđave, Sajlas je ubrzao korak. Valjalo je stići do Severne kapije pre nego što je zaključaju i podignu most s dolaskom noći.

U tom trenutku osetio je *nešto* u blizini. Nešto živo, ali na izmaku snage. Bio je svestan otkucaja malog ljudskog srca nedaleko od njega. Zastade. Kao Običan čarobnjak, umeo je da oseti stvari, ali pošto nije bio naročito dobar Običan čarobnjak, morao je iz sve snage da se usredsredi da bi to postigao. Nepokretno je stajao, dok je sneg gusto padao oko njega i već

mu skrivao tragove. A onda začu nešto – sitan šmrktaj, jecaj, uzdah? Nije bio siguran, ali je i to bilo dovoljno.

Ispod jednog grma pored staze ležala je bošča. On je podiže, i zaprepasćeno susrete spokojan pogled majušne bebe. Sajlas privi zavežljaj sa detetom na grudi i zapita se kako se novorođenče obrelo u snegu najhladnijeg dana u godini. Neko ga je čvrsto umotao u debelo vuneno ćebe, ali se već bilo gotovo smrзло: usne su mu bile tamnomodne, a trepavice bele od snega. Dok su ga ljubičaste oči deteta netremice posmatrale, Sajlas je imao nelagodan osećaj da je u svom kratkom veku već videlo stvari koje nijedna beba ne bi trebalo da vidi.

Pomislivši na Saru, bezbednu i na toplom kod kuće sa Septimusom i dečacima, Sajlas odluči da će morati da pronađu mesta za još jedno malo biće. Pažljivo umotavši bebu u svoj plavi čarobnjački plašt, privijao ju je uz sebe dok je trčao prema kapiji Tvrđave. Stigao je do mostića baš u trenutku kada je Grindž, vratar, nameravao da dovikne malom na mostu da počne da okreće vitlo.

„Kanda voliš da se sagraš s glavom“, zareža Grindž. „Ali vi čarobnjaci ste ionako svi do jednog udareni. Da mi je znati koji ćeš andrak napolju po ’vakom vremenu.“

„Je li?“ Sajlas je žurio da prođe pored Grindža, ali je prvo morao da mu blagoslovi dlan srebrom. Iz jednog od brojnih džepova iskopa srebrni peni i dade ga vrataru.

„Hvala ti, Grindže. Laku noć.“

Grindž osmotri peni kao da je reč o nekoj gadnoj bubi.

„Marša Overstrend mi malopre dala pola krune. Al’ ona je sad Viša čarobnica, klasa, a ne tamo neka boranija.“

„Šta?“ Sajlas zamalo da se uguši.

„Jesje. Klasa, bato.“

Grindž uzmaknu da ga propusti, i Sajlas se provuče pored njega. Iako je bio radoznao kako je to Marša Overstrend napredac postala Viša čarobnica, osećao je kako zavežljaj počinje da

se meškolji u toplini ispod njegovog plašta, a nešto mu je govorilo da bi bilo bolje da Grindž ne vidi bebu.

Kada je Grindž nestao u senkama tunela koji je vodio u Košnicu, odande izroni visoka prilika u ljubičastom i prepreči mu put.

„Marša!“, prostenja Sajlas. „Šta to...“

„Ne govori nikom da si je našao. Ona je vaša. Jasno?“

Sajlas zaprepašteno klimnu glavom. Pre nego što je stigao da progovori, Marša nestade u šumnom oblaku ljubičaste magle. Sajlas je ostatak dugačkog i krivudavog puta kroz Košnicu pokušavao da se bar malo sabere. Čija je to bila beba? Kakve veze je Marša imala sa njom? Kako je to Marša odjednom postala Viša čarobnica? Kada je stigao nadomak velikih crvenih vrata koja su vodila u već prenaslanjani dom porodice Hip, pade mu na pamet novo, još važnije pitanje: Šta će Sara reći kada čuje da treba da brine o još jednoj bebi?

Nije morao dugo da razmišlja o tome. Kada je stigao do vrata, ova se s treskom otvoriše da propuste krupnu ženu zajapurenog lica u tamnoplavom ogrtaču glavne babice, koja u žurbi gotovo obori Sajlasa. I sama je nosila zavežljaj, ali je ovaj bio potpuno umotan u zavoje, i držala ga je pod mišicom kao da je reč o paketu koji je trebalo što pre da pošalje.

„Mrtav!“, uzviknu babica, pa snažno odgurnu Sajlasa u stranu i odjuri niz hodnik. Iz sobe sa začu Sarin vrisak.

Sajlas s teškim predosećajem uđe, i ugleda Saru okruženu šestoricom prebledelih dečaćića, previše preplašenih da bi zaplakali.

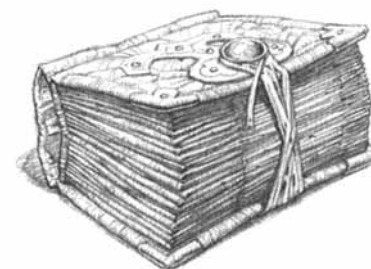
„Odnela ga je“, reče Sara s beznadom u glasu. „Septimus je mrtav, i ona ga je odnela.“

U tom trenutku se iz bošče koju je Sajlas i dalje krio ispod ogrtača raširi vlažna toplina, i on je bez reči, jer reči više nije imao, izvadi i predade u Sarine ruke.

Sara Hip briznu u plač.

↔2↔

SARA I SAJLAS

ZAVEŽLJAJ JE NAŠAO UTOČIŠTE u domu Hipovih i bio nazvan Džena, po Sajlasovoj majci.

Niko, najmlađi sin, imao je samo dve godine kada je Džena stigla u kuću, i ubrzo je zaboravio svojeg mlađeg brata Septimusa. Starijim dečacima trebalo je više vremena, ali su ga i oni zaboravili. Voleli su svoju mlađu sestru i donosili joj svakojaka blaga sa časova **magike** u školi.

Sara i Sajlas nisu mogli, niti su hteli da zaborave Septimusa. Sajlas je krivio sebe zbog toga što je Saru ostavio samu i otišao fizikantkinji po trave za bebu. Sara je za sve krivila sebe. Iako se jedva sećala šta se tog strašnog dana dogodilo, znala je da je pokušala da udahne život bebi i da nije uspeła. Sećala se takođe babice, kako umotava njenog malog Septimusa od glave do pete u zavoje i istrčava na vrata, doviknuvši preko ramena: „Mrtav!“

To je savršeno pamtila.

Ali Sara je zavolela svoju malenu devojčicu u istoj meri kao što je volela svog Septimusa. U početku je strahovala da bi neko mogao da dođe i odnese i Dženu, ali meseci su prolazili, i Džena je izrasla u bucmastu i veselu bebu, i Sara se konačno opustila i gotovo prestala da brine.

Sve do onog dana kada se njena najbolja prijateljica, Seli Malin, bez daha pojavila na njenom pragu. Seli Malin bila je jedna od onih osoba koje su znale sve što se događalo u Tvrđavi. Bila je to mala, energična žena nemirne riđe kose koja joj je večito bežala ispod pomalo zamazane kuvarске kape. Imala je dobrodušno okruglo lice, pomalo bucmasto zbog toga što joj je bilo žao da baca okrajke kolača, i uvek brašnjavu odeću.

Seli je bila vlasnica čajdžinice na reci, pontonskim mostom povezane s obalom.

Natpis iznad vrata poručivao je:

ČAJDŽINICA I PIVNICA SELI MALIN
NUDIMO ČIST SMEŠTAJ
DANGUBE NE SLUŽIMO

U svratištu Seli Malin nije bilo tajni. Svako ko bi stigao u Tvrđavu vodenim putem bio je primećen i procenjen, a veći na namernika radije je birala da doputuje vodom. Niko osim Sajlasa nije voleo mračne staze kroz Šumu koja je okruživala Tvrđavu. U Šumi je noću i dalje vrvelo od žderavaca i mesožderskog drveća, a tu su bile i Vendronske veštice, koje su uvek bile praznih džepova i koje su postavljale zamke neopreznim putnicima, da bi ih potom opelješile doslovno do gaća.

Čajdžinica Seli Malin bila je uvek krcata i zadimljena brvnara, opasno nadnesena nad vodom. Duž pontonskog mosta bila su privezana plovila svih vrsta i veličina, koja su donosila ljude i životinje svih boja i masti. Većina njih predahnula bi od puta barem uz jedno Selino jako pivo i komadešku ječmenog kola-

ča. A svakog žitelja Tvrđave sa pola sata slobodnog vremena na raspolaganju i krčanjem u želucu noge bi ovom ili onom prilikom povele dobro ugaženom stazom do Lučke kapije, pored Prirečnog smetlišta i na kraju pontonskim mostom do Čajdžinice i pivnice Seli Malin.

Seli se starala da bar jednom nedeljno skokne do Sare i obavesti je o svemu što se događa. Smatrala je da je Sara suviše zauzeta staranjem o sedmero dece, kao i o Sajlasu Hipu, koji po njenom mišljenju gotovo ništa nije pomagao u kući. Seline priče obično su se odnosile na ljude za koje Sara nikada nije čula i nikada neće sresti, ali je Sara ipak željno očekivala njene posete i uživala u pričama o onome što se događalo oko nje. Tog dana, međutim, Seli je došla da joj ispriča nešto sasvim drugačije. Ovo je bilo kudikamo ozbiljnije od uobičajenog tračarenja, i ticalo se i Sare. Osim toga, prvi put se dogodilo da Sara o tome zna nešto što Seli nije znala.

Seli je hitro ušla u stan i zaverenički zatvorila vrata za sobom.

„Imam strašne vesti“, šapnu.

Sara, koja je pokušavala da obriše ostatke doručka sa Dženinog lica i svih drugih mesta gde ih je beba bljucnula, i da *istovremeno* počisti za novim štenetom vukodava u kući, nije je pažljivo slušala.

„Zdravo, Seli“, reče. „Evo, ovde ti je čisto da sedneš. Jesi li za šolju čaja?“

„Da, molim. Saro, možeš li ti da poveruješ u to?“

„U šta to, Seli?“, upita Sara, očekujući da čuje priču o najnovijem ispadu u čajdžinici.

„Kraljica, Saro. Kraljica je mrtva!“

„Šta?“, prostenja Sara, pa podiže Dženu sa stoličice, odnese je u ugao sobe gde se nalazila kolevka i položi je da odspava. Verovala je da bebe treba držati podalje od loših vesti.

„Mrtva“, nesrećno ponovi Seli.

„Ma nije moguće!“, reče Sara. „Ne verujem u to. Bila je samo malo slaba posle porođaja. Zato se od tada nije pojavljivala među svetom.“

„Tako su govorili oni iz Garde, zar ne?“, upita Seli.

„Pa, da, jesu“, priznade Sara, nalivajući čaj u šolje. „Ali oni je čuvaju, što znači da bi *trebalo* da znaju. Mada mi *nije* jasno zašto je kraljica odjednom odabrala da je čuvaju te siledžije.“

Seli podiže šoljicu koju je Sara stavila pred nju.

„Tja. Mmm, divan je. Pa, u stvari...“, Seli spusti glas i pogleda oko sebe kao da očekuje da vidi stražara naslonjenog u ćošku, mada je u sobi Hipovih vladao takav nered da je lako mogla da ga previdi. „To i *jesu* siledžije. *Oni* su je i *ubili*, u stvari.“

„Ubili? Šta, kraljica je *ubijena*?“, uzviknu Sara.

„Pssst. Pa, ovaj, znaš...“, Seli privuče stolicu bliže Sarinoj. „Kruži priča... a ja sam je čula na samom izvoru...“

„A izvor bi bio ko?“, sa znalačkim osmehom upita Sara.

„Pa, ako baš hoćeš da znaš, madam Marša“, Seli se zavalila u naslon stolice i s pobedničkim izrazom lica prekrsti ruke, „eto ko.“

„Šta? Otkad se ti družiš sa Višom čarobnicom? Da ti nije svratila na čaj?“

„Maltene. Ne baš ona, već Teri Tarzal. Bio je u Čarobnjačkoj kuli, da odnese neke blesave cipele koje je napravio za madam Maršu. Kada je prestao da se žali na njen neukus u pogledu cipela i na to koliko mrzi zmije, rekao je da je naćuo Maršin razgovor s jednom drugom čarobnicom. Mislim da je to bila Endor, ona mala debela. E, njih dve su rekle da je kraljica bila ustreljena! I da je to uradio neko iz Garde. Jedan od njihovih ubica.“

Sara nije mogla da veruje u ono što je čula.

„Kada?“, dahnu.

„To i jeste ono strašno“, uzbuđeno prošapta Seli. „Kažu da su je ubili istog dana kada se rodila beba. Bilo je to pre šest mese-

ci, a mi nismo znali ništa o tome. Strašno... stvarno strašno. A ubili su i gospodina Aldera. Tako je Marša preuzela...“

„Alder mrtav?“, prodahta Sara. „Ne mogu da verujem. Jednostavno ne mogu... Svi smo mislili da je otišao u penziju. Pre mnogo godina Sajlas mu je bio šegrt. Bio je divan...“

„Je li?“, odsutno reče Seli, nestrpljiva da nastavi priču. „E, vidiš, to nije sve. Teri je zaključio da je Marša spasla princezu i odnela je nekud na sigurno. Endor i Marša su zapravo samo časkale, pitajući se kako li joj je tamo gde je. Kada su shvatili da je Teri tamo s cipelama, učutale su. Rekao je da je Marša bila vrlo neljubazna prema njemu. Posle se nekako čudno osećao, i pomislio je da je bacila **zaborav** na njega, ali se sakrio iza jednog stuba kada ju je video kako mrmlja, pa nije delovao kako treba. Sada se sekira zbog toga što ne pamti da li mu je platila cipele.“

Seli Malin zastade da udahne i otpije veliki gutljaj čaja.

„Sirota mala princeza. Neka joj bog pomogne. Pitam se gde li je sada. Verovatno kopni u nekoj tamnici. Ne kao ovaj tvoj anđelak ovde... Kako je ona?“

„A, ona je da kucnem u drvo“, reče Sara, koja je obično bila spremna da satima priča o Dženinom kijanju i novom zubu i o tome kako sada sedi i sama drži svoju šolju. U tom trenutku, međutim, želela je da skrene razgovor na neku drugu temu – zato što se poslednjih šest meseci pitala ko je zapravo njena beba, a sada je to znala.

Ako je sve to tačno, pomisli Sara, Džena je, znači... *mala princeza*.

Sara je ovaj put jedva dočekala da se oprostila sa Seli Malin. Otpratila ju je pogledom kako hitro grabi niz hodnik, zatvorila vrata za njom i s olakšanjem uzdahnula. Trenutak kasnije otrča do Dženine kolenke.

Podiže je i privi na grudi. Džena joj se osmehnu i posegnu ručicom za njenom ogrlicom protiv uroka.

„Pa, mala princezo“, promrmlja Sara, „oduvek sam znala da si nešto posebno, ali sanjala nisam da bi mogla da budeš naša princeza.“ Tamnoljubičaste oči deteta zagledaše se u Sarine kao da žele da kažu: *Eto, sad znaš.*

Sara nežno položi Dženu nazad u kolevku. U glavi joj je bilo mutno, a ruke su joj drhtale dok je dolivala čaj. Bilo joj je teško da poveruje u ono što je čula. Kraljica je mrtva. I Alder. Njihova Džena je naslednica Tvrđave. Princeza. Šta se to događa?

Ostatak poslepodneva provela je naizmenično zureći u Dženu, princezu Dženu, i brinući šta bi moglo da se dogodi ako neko otkrije gde je ona. Gde je taj Sajlas kad joj je potreban?

Sajlas je bio na pecanju sa dečacima.

Na zavoju reke odmah iza Košnice postojala je mala pešćana plaža. Sajlas je pokazivao Niku i Džo-Džou, najmlađim sinovima, kako da privežu teglice od pekmeza za vrh štapa i umoče ih u vodu. Džo-Džo je tako već ulovio tri ribice, ali su Niku njegove klizale kroz prste, što ga je do suza uzrujavalo.

Sajlas podiže Nika na ruke i ponese ga da vidi šta rade Erik i Ed, petogodišnji blizanci. Erik je zadovoljno sanjario, provlačeći stopalo kroz toplu i bistru vodu. Ed je čačkao štapom nešto pod kamenom. Bila je to ogromna vodena buba. Niko zaplaka i čvrsto zagrli Sajlasa oko vrata.

Sem, kome je bilo skoro sedam godina, bio je već ozbiljan pecaroš. Za poslednji rođendan dobio je pravi štap za pecanje, i na kamenu pored njega bile su položene dve omanje srebrne ribe. Spremao se da izvuče treću. Niko je oduševljeno cičao.

„Nosi ga odavde, tata. Rasteraće ribu“, ljutito reče Sem.

Sajlas se na prstima udalji i sede pored najstarijeg sina, Sajmona. Sajmon je u jednoj ruci držao štap za pecanje, a u dru-

goj knjigu. Sajmon je imao ambiciju da postane Viši čarobnjak, i čitao je sve Sajlasove stare knjige o **magici**. Sajlas primeti da ova koju je sad čitao ima naslov *Zbornik ribolovačkih čini*.

Sajlas je očekivao da će svi njegovi dečaci postati čarobnjaci ove ili one vrste. Bila je to porodična tradicija. Sajlasova strina bila je ugledna Bela veštica, a Sajlasov otac i stric bili su preuzimači oblika, što je vrlo specijalizovana čarobnjačka struka, za koju se nadao da će je dečaci izbegavati, jer uspešni preuzimači oblika s godinama postaju nepouzdati, i ponekad nesposobni da zadrže svoj oblik duže od desetak minuta. Sajlasov otac je na kraju nestao u Šumi, u obliku drveta, i niko nije znao u koje se tačno drvo pretvorio. Bio je to jedan od razloga zbog kojih je Sajlas voleo da šeta Šumom. Često bi se glasno obratio nekom drvetu razbarušenog izgleda u nadi da bi to mogao biti njegov otac.

Sara Hip poticala je iz porodice veštaca i veštica. Kao devojčica proučavala je trave i isceliteljsku veštinu sa Galenom, fizikantkinjom koja je živela u Šumi, te se tako jednog dana i upoznala sa Sajlasom. Sajlas je lutao Šumom tražeći oca. Bio je izgubljen i nesrećan, i Sara ga je povelala da vidi Galenu. Galea je Sajlasu pomogla da shvati da je njegov otac, kao preuzimač oblika, pre mnogo godina kao svoj konačni oblik odabrao drvo i da je sada verovatno bio istinski srećan. A Sajlas je tom prilikom prvi put shvatio da se oseća istinski srećno sedeći pored Sare kraj fizikantkinjinog ognjišta.

Kada je Sara naučila sve što je mogla o travama i isceliteljstvu, s tugom se pozdravila sa Galenom i pridružila se Sajlasu u njegovoj sobi u Košnici. Tamo su ostali sve do danas, praveći mesta za sve više i više dece, zbog čega se Sajlas bez žaljenja odrekao svog šegrtovanja i nastavio da radi kao Običan čarobnjak da bi nahranio porodicu. Sara je na stolu u kuhinji spravljala tinkture od trava kad god bi ukrala trenutak za to – što se nije često događalo.

* * *

Te večeri, dok su se Sajlas i dečaci peli stepenicama koje su od plaže vodile do Košnice, put im prepreči krupan gardista pretećeg izgleda, od glave do pete u crnom.

„Stoj!“, lanu. Niko smesta zaplaka.

Sajlas stade i reče dečacima da budu dobri.

„Da vidim papire!“, prodra se gardista. „De su ti papiri?“

Sajlas je zurio u njega. „Kakvi papiri?“, tiho upita, nespričan da traži nevolju sa šest umornih dečaka oko sebe koji su jedva čekali da stignu kući na večeru.

„Papiri, ološu čarobnjački. Pristup plaži dozvoljen je samo onima koji imaju potrebne papire“, podrugljivo reče gardista.

Sajlas je bio zaprepasćen. Da nije bio sa dečacima, pobunio bi se, ali je opazio da gardista nosi pištolj.

„Izvinite“, reče, „nisam znao.“

Gardista ih redom odmeri kao da se premišlja šta da radi, ali je srećom po Sajlasa trebalo da kinji i druge osim njih.

„Vodi svoje odrpance odavde i ne vraćaj se više“, prezrivo reče. „Držite se tamo 'de vam je mesto.“

Sajlas potera preplašene dečake uz stepenice i u bezbednost Košnice. Sem ispusti ribu i zajeca.

„De, de“, reče Sajlas, „sve je u redu.“ Ali i sam je osećao da nešto nikako ne valja. Šta se to događa?

„Zašto nas je nazvao čarobnjačkim ološem, tata?“, upita Sajmon. „Čarobnjaci su najbolji, zar ne?“

„Jesu“, odsutno reče Sajlas, „najbolji su.“

Problem je u tome, razmišljao je Sajlas, što kao čarobnjak ne možeš da sakriješ ko si. Svi čarobnjaci, i samo čarobnjaci, imali su posebno obeležje. Sajlas ga je imao, kao i Sara i svi dečaci izuzev Nika i Džo-Džoa. Onog časa kad Niko i Džo-Džo počnu da pohađaju časove **magike** u školi i sami će ga steći. Polako ali sigurno, oči deteta čarobnjaka postajale su zelene od prvog trenutka kada počne da uči **magiku**. To je oduvek

bilo obeležje kojim se valjalo ponositi. Sve do sada, kada je naprečac počelo da se čini opasno posedovati ga.

Te večeri, kada su dečaci zaspali, Sajlas i Sara su razgovarali do kasno u noć. O princezi, o njihovim sinovima čarobnjaci i promenama koje su se dogodile u Tvrđavi. Razmatrali su da li da pobegnu u Maramske močvare, ili da odu u Šumu i žive sa Galenom. Malo pre no što je počelo da sviće i pre no što su konačno zaspali, Sajlas i Sara odlučili su da urade ono što su Hipovi obično radili. Da se primire i nadaju najboljem.

I tako su, sledećih devet i po godina, Sajlas i Sara živeli pritajeno. Zaključavali su vrata i navlačili zasun, razgovarali samo sa susedima i onima kojima su verovali, a kada je u školi obustavljena nastava **magike**, sami su podučavali decu kod kuće.

Zato su devet i po godina kasnije, svi Hipovi osim jednog imali prodorne zelene oči.